

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDOCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. G. Maxim.— *Organele și Procedura Naturalizării.*
Jurisprudența Română. — Trib. nalul Buzău, secția II. — Pădure.— Vânzare spre exploatare. — Eșere din indiviziune.— Admitere în principiu.— Moșnenii.— Sensul acestui cuvânt. (Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu Firma Bolfist & A. Igher și alții).

Organele și Procedura Naturalizării

1). *Discuțiunea sistemelor privitoare la organele naturalizării: puterea legiuitoare sau executivă? Părerile principalilor culori: Laurent, Foleville, Weiss, Alexandresco. Motivele determinante pentru puterea executivă.* 2). *Autoritatea chemată a naturaliza în diferite state.* 3). *Naturalizarea de către Obșteasca Adunare sub Regulamentul organic în Țările Române. Indigenatul Generalului Conte Pavel de Kiseleff. Importanța și solemnitatea actului.* 4). *Necesitatea cererii solicitantului sub regulamentul organic. Dificultățile ivite pentru Obșteasca Adunare.* 5). *Naturalizarea sub vechile Constituțiuni române din 1866 și 1879. Dificultățile ivite pentru Corpurile legiuitoare.* 6). *Sistemul Constituțiunii din 1923 în privința organelor naturalizării: Comisiunea de naturalizare și Consiliul de miniștri. Discuțiunea provocată în Camera deputaților. Părerile d-ilor Dan, Mândrescu, Athanasovici, Mircea Djuvara, Iorga, Grădișteanu, Ministrul Mârzescu și raportorul Chirculescu. Lămuririle date de Președintele Consiliului, d-l Brătianu.* 7). *Discuțiunea în Senatul constituant asupra aceleiași chestiuni. Combaterea sistemului acordării naturalizării de puterea executivă de către d-l Crupenschi și susținerea lui de d-l Ministru Constantinescu. Textele constituționale rămase în ființă.* 8). *Discuția urmată în Corpurile legiuitoare cu ocazia legii din 1924. Argumente în favoarea sistemului mixt: Comisia judiciară și puterea executivă în acordarea naturalizării.* 9). *Procedura Naturalizării. Prezentarea și publicarea cererii. Exercițiul acțiunii populare în termen de 20 zile dela publicare. Rolul Comisunii de Naturalizare. Intervenția în Senat a d-lui N. G. Popovici.* 10). *Importanța acțiunii populare ca inovațiune.* 11). *Ipotezele survenite în cercetarea Comisunii. Bospingere sau admitere.* 12). *Rolul Consiliului de miniștri. Suveranitatea deciziunii sale asupra cererii cât și în privința reducerii sau dispensei de stagiu. Cazul special ridicat în Cameră de d-l deputat Iunian. Soluția dată de d-l Ministru Mâr-*

zescu. 13). Jurământul Naturalizatului. Rezultatele acestei formalități. Legea veche rusă. 14). Neadmisibilitatea recursului contra deciziei guvernamentale. Eroare de fapt. Soluțiunea după legea franceză. Rolul însemnat al organelor de naturalizare.

1). Naturalizarea a fost totdeauna un act suveran al puterii publice, ceea ce înseamnă că autoritatea care o acordă are facultate absolută în deciziunea sa. Dar care să fie modul de concesione al naturalizării?

Subiectul a atras în toate timpurile atențiunea legiuitorilor și a juriconsulților, întru cât este un mare interes social de a nu se admite cu ușurință pe străini în comunitate.

Într'un sistem, apărut de cugetători iluștri: *Foleville, Laurent*, se susține că naturalizarea nefiind decât primirea unui nou membru între cetățenii unei țări, nu se poate face decât cu consimțământul tuturor. Astfel, întru cât puterea legislativă reprezintă suveranitatea populară, numai dânsa are căderea de a statua în această privință. „Nu trebuie deschise porțile cetățeniei ori căruia, spune *Foleville*; trebuiesc îndepărtați nedemni, sub pedeapsa de a se îndura cele mai mari pericole pentru siguranța publică și sub pedeapsa de a înjosi și a umili numele de cetățean, și ideile patriotice de care îl leagă. Ori, este de nediscutat că meritul aceluia care solicită naturalizarea va fi mai bine apreciat de Camerele legiuitoare decât de Șeful Statului. Față de acest din urmă se pot ivi stăruințe, influența favoarei; influență, care, din contra, nu se poate exercita decât foarte greu față de reprezentanții națiunii: solicitările ar trebui, în adevăr, să fie prea numeroase pentru a se ajunge de a se obține majoritatea“¹⁾.

În al doilea sistem, susținut de către *Weiss*, se susține că este suficient de a se acorda prerogativa acordării naturalizării puterii executive, care este în măsură de a aprecia dacă este în interesul social de a se atribui cetățenia unei persoane. Adunările legiuitoare, sunt prea ocupate cu chestiuni importante și fiind deprinse a se ocupa de interese generale, iese din cadrul programului lor firese, asemenea deciziuni cu privire la persoane, ce necesită de multe ori, discuțiunea în public a trecutului solicitatorilor; și, apoi, le mai lipsește și timpul de a face investigațiunile necesare, așa că nu'i folositor a li se

1) *Laurent*, «Principes de dro't civil» I, No. 350; *Foleville* «Naturalisation», pag. XLJ,

perde timpul cu asemenea cereri, care, de ordinar sufăr întârziere în rezolvirea lor¹⁾.

Socotim că ultimul sistem este preferabil ca fiind conform naturii lucrurilor. Adunările legiuitoare, determină prin lege, condițiunile în care se pot acorda naturalizările; iar, primirea lor în mod individual, executarea în fapt a măsurii luată de legiuitor, este logic de a fi luată de autoritatea executivă, care sub orice raport, are la îndemână toate mijloacele de investigațiune și control în privința candidaților la cetățenie. Dacă puterei executive i se delegă prin voința reprezentanților națiunii dreptul de a governa și a lua deci măsuri decisive în chestiuni generale și importante, ce privesc interesul general, pentru ce să înlăturăm zisei puteri dreptul de a statua suveran asupra dreptului de cetățenie cerut de străini? Dacă puterei executive îi sunt încredințate interese sociale ce ating ordinea publică și mersul progresiv al Statului, cum putem crede că îi-ar lipsi și în importanta materie a naturalizărilor grija ce trebuie să o aibă orice instituție menită de a deschide bine ochii când este vorba de a decide asupra cetățeniei, de a introduce numai în mod merituos noi membri în comunitate?

2). În privința autorității chemată de a statua asupra naturalizării legile variază. În unele state naturalizarea trebuie hotărâtă prin lege, astfel că este necesar concursul puterei legiuitoare și celei executive. În acest mod găsim legile belgiană și olandeză.

În alte state acest drept este prescris pentru Șeful Statului sau puterea executivă, cum este în Franța, Grecia, Spania. În Turcia, este sistemul naturalizării tacite, acordată și impusă străinilor cari posed imobile, sau cari sunt stabiliți, fără a putea justifica naționalitatea lor, sau cari sunt admiși cu titlul de imigranți. În Italia naturalizarea se dobândește printr'o lege sau printr'un decret regal, înregistrat de ofițerul stărei civile²⁾.

3). În țările române, chiar înainte de Regulamentele organice, împământenirea se acorda de Corpurile legiuitoare.

Regulamentele organice sunt formale în această privință, investind obiceiuita Obștească Adunare cu dreptul de a chibzui asupra drepturilor politice a străinilor de rit creștin cari vor cere împământenirea³⁾. Procedura prezintă anumite garanții. Astfel, ca să nu cităm decât un exemplu, al împământenirii lui Serghie Șișanopulo, observăm că cererea s'a adresat domnului Barbu Știrbei, care a trimis-o Adunării. Acesta, intrând în cercetare, a numit o comisiune de cinci membri, în frunte cu Barbu Băliianul, și care prin raportul ei arată că solicitantul a împlinit termenul de zece ani în țară și că prin serviciile sale merită a i se satisface cererea. Obșteasca Adunare s'a încredințat că temeiurile pe

care solicitantul și razimă cererea sunt întemeiate și i-a primit-o, raportând Domnului¹⁾.

Este încă demn de remarcat indigenatul ce s'a acordat la 4 Martie 1841 de către Obșteasca Adunare *Generalului Conte Pavel de Kiseleff*, care, un timp îndelungat a depus cele mai folositoare lumini în folosul țării cu ocazia redactării Regulamentului organic. Sunt interesante atât adresa Obșteștii Adunări făcută Generalului, cât și răspunsul acestuia din urmă. Respectul cel mai curat, zice adresa, mărturisirea cea mai adevărată prin care noroadele din toate vremurile au putut să și arate recunoștința și mirarea lor, totdeauna a fost de a primi în sânul societății lor pe bărbații cei mari, cari cu facerile lor de bine, li se făcuseră iubiți, și cari, cu a lor înțelepciune, i-au adus la entuziasm²⁾. Domnul *Alexandru Dimitrie Ghica* a primit deputația Adunării care îi aducea rezultatul deliberării și a aprobat în totul măsura luată în vederea facerilor de bine și isvoarelor de fericire ce a dobândit țara prin înțeleapta chibzuire a însemnatului bărbat de Stat. La 20 Mai 1842 Voivodul Ghica face cunoscut Adunării că Generalul Kiseleff a primit cinstirea publică ce i s'a făcut, prin indigenat, și că sfătuește pe Români ca într'o silință a tuturor să păzească, în toată întregimea lor, instituțiile care cheazășuesc fericirea țării, și pe care ea să fie bine asigurate, le-a pus sub pavăza tratatelor³⁾.

4). Deși din textele Regulamentului organic reiese că stagiul de zece ani era obligator, totuși Adunările legiuitoare au interpretat zisele texte în spiritul lor, admitând, că în primul loc, Camera este singură apreciatoare a meritelor și sacrificiilor ce a făcut țării un străin, așa că ea poate micșora stagiul și chiar a-l scuti pe un străin de stagiul, dacă a câștigat drepturi la recunoștința țării. Chestiunea a fost în mod magistral discutată în Martie 1865, cu ocaziunea indigenatului *Generalului Davila*.

Senatorul *Costaforu* a pus întâi în evidență necesitatea ce este că pentru a se acorda naturalizarea trebuie să fie cerută. „Națiunea trebuie să se considere mai presus decât acel cărui i se dă naturalizarea. Chiar dacă Adunarea ar fi convinsă că străinul are să primească, nu este permis să se voteze, pentru că s'ar statua asupra unui fapt viitor și incert; și, nu este permis a se acorda o naturalizare, până nu există o cerere, un consimțământ anterior și pozitiv“.

Este interesant cum încă din timpul Regulamentului organic încolțise ideia dificultății ce există pentru Adunările legiuitoare de a se ocupa cu naturalizările. Tot *Costaforu* a spus: „Se cuvine oare ea pentru un singur om, o țară întreagă, un guvern, o Cameră, un Senat să se ecupe atâta; nu'i mai bine să întrebuițăm timpul cu lucrări mai mari, de nenorocirile care ne înconjoară“. Sistemul era, însă, menit să fie menținut încă mult timp, sub imperiul a două Constituțiuni ulterioare.

1) *Weiss*, «La Nationalité», pag. 282. *Alexandresco*, inclină pentru primul sistem al Adunărilor legiuitoare, ca unul ce prezintă garanții. (Cod. civil, I, pag. 314).

2) *Ernest Lehr*, «La Nationalité dans les principaux Etats du globe. 1909, pag. 8.

3) Paragraful privitor la Naturalizație a fost propus în Regul. organic al Valachiei de: Alex. Filipescu, Krisoscoleu și N. Filipescu, fiind primit cu totul de Ministrul Minciaki (Analele Parlamentare ale României, 1831, pag. 607.)

1) A se vedea actele referitoare: No. 66, A, B și No 11 în Analele parlamentare din 1831, Vol. II, pag. 16 și 392.

2) Raportul de indignat a Generalului Kiseleff are data 18 Martie 1841, (Analele Parlamentare, 1840, pag. 362 și 363).

3) Adresa Voivodului Alex. Dimitrie Ghica către Adunări; (Analele Parlamentare, 1841, I, pag. 766).

5). Atât sub imperiul Codicelui civil, cât și al Constituțiilor din 1866 și 1879, naturalizările erau în atributul Corpurilor legiuitoare. După art. 7 § 3 al ultimei Constituțiuni ea se acorda numai printr'o lege individuală, astfel că copiii al căror tată sau mamă văduvă, și-ar fi schimbat naționalitatea prin împământeniire, și păstrau naționalitatea lor de origină, pe care au dobândit-o la nașterea sau la zămisirea lor.

Naturalizarea sub zisele Constituțiuni era exclusivă în competența Corpurilor legiuitoare, și devenise tradițională. Dar, împrejurările istorice, condițiunile economice de altă dată, mai ales în urma marelui război, cereau înlăturarea dispozițiilor vechiului articol 7 din Constituțiune. S'a constatat de multe ori, sub acest regim, că se comiteau multe fraude în privința stagiului pentru a înlocui naturalizarea riguroasă cu cea de favoare¹⁾. Și, apoi, experiența îndelungată făcută, cu vechiul sistem, a dovedit că puterea legiuitoare este lipsită de timpul necesar cercetării cazurilor speciale de naturalizare; și aceasta ținând seamă de organizarea ambelor Corpuri legiuitoare, față cu numărul membrilor ce le compun, greutatea investigațiilor, diversitatea părerilor. Într'un cuvânt, s'a dovedit că ele sunt improprie de a examina aceste chestiuni speciale ce privesc drepturi personale, ca unele ce procedau anevoios și de multe ori vexatoriu, prin întârzierile ce puneau în soluționarea cauzelor.

6). Vechiul sistem tradițional al modului de acordare al naturalizării, fiind eliminat, s'a prevăzut prin proiectul Constituțiunii din 1923, competența Consiliului de Miniștri, cu putere discreționară. Dar Comisiunea mixtă parlamentară și apoi Comitetul delegaților secțiunilor Adunării au complectat sistemul, introducând un amendament, după care se institue o Comisiune, compusă din președinții Curții de apel din Capitala țării, cu rol de a verifica actele și a constata dacă solicitanții străini îndeplinesc condițiunile legii.

Intocmirea noii măsuri constituționale a provocat multe critici în sânul Adunărilor. În primul loc, d-l Dan, în Camera deputaților a găsit că instituirea Comisiunii de președinți este iluzorie, căci rolul lor fiind mărginit la un birou de înregistrare, întru cât prin proiect nu era lămurit dacă avizul acestei Comisii este definitiv, dacă găsește că nu sunt împlinite condițiunile naturalizării. O serie de alți deputați: *S. Mion Măndrescu*, *Jecu* și *Toni* au susținut de a se menține vechiul sistem, întru cât până acum Corpurile legiuitoare au fost un scut al românismului, și în ele fiind totdeauna numeroase curente de idei, se găsește omul care să le lumineze atunci când un dușman al țării ar vroi să se strecoare în cetățenia română²⁾.

Dar, d-l *Athanasovici*, membru în Comitetul delegaților, a expus cu precizie principiile noii dispozițiuni constituționale, arătând că Parlamentul ce este încărcat cu numeroasele legi pe care le are,

nu poate să se mai ocupe și cu naturalizările; că, după noul sistem, se va înlătura ori ce abuz, căci, în acordarea naturalizărilor sunt două organe: Comisiunea, care cercetează îndeplinirea condițiilor și complectarea stagiului, și Consiliul de miniștri, care sub raportul politic, statuiază în fiecare caz special în mod suveran.

Dispozițiunea astfel precum a fost înlocuită de Comitetul delegaților a fost lămurită în Camera după observațiunile d-lui *Mircea Djuvara*, care au împăcat și pe d-l Dan, stabilindu-se în mod clar, că atribuțiunea Comisiunii de președinți are un rol efectiv, în sensul că dacă zisa Comisiune găsește că condițiunile nu sunt îndeplinite, Consiliul de miniștri nu poate admite naturalizarea¹⁾. Nu pot fi trecute apoi cu vederea patrioticele discursuri, pronunțate cu ocaziunea discuțiunii acestui articol, în aceeași Adunare, de către ceilalți oratori, și în special de d-nii *Iorga*, *Grădișteanu*, *Mârzescu* și raportorul *Chirculescu*, dintre cari cei dintâi au combătut sistemul preconizat prin proiect.

„Eu mă tem mai puțin de faptul că s'ar da împământeniirile în mâna guvernului, a zis raportorul, guvernul are o răspundere concretă și imediată, o răspundere de fiecare zi și de fiecare clipă. În contra abuzului guvernului, avem în parlament o primă și sericasă stavilă. O altă stavilă este Presa, care, dacă nu se poate ocupa de activitatea aproape anonimă a fiecărui deputat, în schimb se va ocupa de activitatea guvernului și de fiecare act pe care acesta îl va face. Deci, acest control ar fi cu mult mai mic dacă Parlamentul acordă naturalizările, fiindcă acțiunea Parlamentului este anonimă, a guvernului, personală²⁾. D-l Iorga a atras atențiunea asupra faptului că prin trecerea acestei atribuțiuni asupra puterii executive, se aduce o jignire Parlamentului, care a cercetat-o un timp atât de îndelungat, și s'ar transforma Consiliul de miniștri într'un loc unde să se producă neconținut divergențe și bănueli; că, în vechiul sistem parlamentar, răspunderea este mai puternică, fiind mai fățișă, căci fiecare poate să vorbească ca să se știe când a fost contra unei naturalizări, și opiniunile și voturile rămân înaintea societății de astăzi și înaintea istoriei, urmând ca membrii parlamentului să fie judecați după opiniunile și voturile exprimate³⁾.

Dar, după ultimele lămuriri date de Președintele Consiliului, d-l *Brătianu*, și unele observații ale raportorului, Camera a respins toate amendamentele propuse și a menținut dispozițiunea luată de Comitetul delegaților. În special, cel dintâi d-l *Brătianu* a înlăturat obiecțiunea ce s'a făcut în privința abuzului ce ar putea face guvernul prin acordarea de împământeniiri în contra intereselor naționale. „Adevăratele garanții, a spus d-sa, nu pot să fie decât în deșteptarea, decât în lămurirea conștiinței publice asupra marilor interese ale neamului, și în primul rând asupra intereselor superioare care îngăduie

1) Idem, pag. 42. Chiar și Primul Ministru, d-l Brătianu a declarat formal în Camera, că în spiritul textului constituțional guvernul nu poate să acorde naturalizarea dacă Comisia a refuzat-o. (Lascarov, pag. 62).

2) «Colecția Lascarov», pag. 53.

3) Idem, pag. 64.

1) «Raportul Comitetului delegaților Senatului la noua Constituțiune română din 1923». Colecția *Lascarov-Moldovanu*, pag. 32.

2) «Constituția României din 1923», Colecția *Lascarov*, p. 307.

sau nu îngăduie o tendință politică, o formațiune politică, care când ar fi la guvern poate, nu numai să îngreueze așezământul național prin introducerea câtorva mii de cetățeni indesirabili, introduși deja în viața noastră de stat, dar cari va distruge însăși temelile necesare dezvoltării noastre sociale și politice prin demagogie și anarhie¹⁾.

7). În Senatul Constituant a urmat iarăși discuțiune asupra chestiunii dacă naturalizarea să rămână de competența Parlamentului sau să fie trecută asupra Puterii executive. D-l *Crupenschi*, a combătut faptul că Parlaamentele trecute ar fi abuzat de acest drept. „Este o generalizare, a spus d-sa, cu atât mai nedreaptă, cu cât în deobște este cunoscut cât de parcimonioase au fost zisele Parlaamente în acordarea naturalizărilor, cu câtă iubire de țară au știut să aplice dispozițiile tratatului dela Berlin și la câte înțonețiri diplomatice au știut să reziste²⁾. Obiecțiunile senatorului dela Iași n'au putut însă convinge matural Corp, în urma apărării fundate a noului sistem prescris prin proiect, de către d-l *Constantinescu*, ministrul Domeniilor, care a arătat că astăzi în situațiunea în care se află țara, nu mai există aceași rațiune de stat, ce era sub imperiul vechei Constituțiuni, când trebuia să ne apărăm contra tratatului dela Berlin, și când nu aveam cetățeni români pe toți israeliții pământeni din vechiul regat, precum și pe toți acei din provinciile unite, care prin tratate au devenit cetățeni români.

„Când naturalizarea este pretutindeni un act de guvernământ de ce ar fi altfel la noi? Parlaamentul edictază numai condițiunile sub care un străin poate să devină cetățean, și în sistemul proiectului s'a admis mai mult decât în alte țări, s'a zis că acela care pretinde că ar îndeplini condițiunile să meargă înaintea justiției și aceasta să judece dacă el într'adevăr, face dovada că îndeplinește condițiunile pe care Parlaamentul le va stabili³⁾.

În acest mod a rămas sistemul prevăzut prin proiect, care a devenit alineatele 3 și 4 din Constituție, în următoarea cuprindere:

„Naturalizarea se acordă în mod individual de Consiliul de miniștri, în urma constatării unei comisiuni, compusă din: primul președinte și președintele Curții de apel din Capitala Țării, că solicitantul îndeplinește condițiunile legale.

„O lege specială va determina condițiunile și procedura prin care străinii dobândesc naturalizarea“.

8). Întru cât norma privitoare la organele naturalizării a fost fixată prin Constituțiune, această chestiune n'a dat loc la multe desbateri cu ocaziunea votării noiei legi a naționalității din 1924. Noul legiuitor s'a conformat deci dispozițiunei constituționale, dând în competența și aprecierea Consiliului de miniștri dreptul de a acorda naturalizarea.

Dar deși acest drept s'a trecut sub noua autoritate a puterii executive, ce prezintă, după cum s'a dovedit din discuțiunile urmate în Constituantă, suficiente garanții de aptitudine în ocrotirea intereselor mari ale țării și în deciziunile ce le ia asupra acestor chestiuni individuale, totuși, consacran-

du-se un sistem propriu, s'a luat și mai multe garanții, încredințând cercetarea condițiunilor, mai înainte de a ajunge la deciziunea puterii executive, Comisiunei judiciare, menită de a stabili pentru fiecare caz special, dacă candidatul la cetățenie întrunește însușirile legale de moralitate și are suficiente mijloace de existență¹⁾.

Prin acest complex de atribuțiuni, s'a creat un sistem cu rodnice rezultate, întru cât este menit să îndepărteze neajunsurile ce-am semnalat ale procedurii vechi.

Temerea ce o au reprezentanții vechiului sistem, bazați pe faptul că stăruința și favoarea pot fi mai ușor conjurate de Adunările legiuitoare decât de puterea executivă, nu poate fi privită ca întemeiată, în sistemul nou admis, pentru că legiuitorii noștri, în chibzuita lor alcătuire, investind o parte din atribuțiuni, în rezolvirea acestui însemnat act unui organ judiciar și, făcând astfel să coopereze mai mulți factori ai autorității publice, se accelerează procedura naturalizării, se înlătură pierderile de timp pentru cei interesați și se cercetează la trebuință mai amănunțit trecutul solicitatorilor. Într'un cuvânt, se îndepărtează prin noul sistem posibilitatea oricărui complente; urmărindu-se principiul de a se avea în vedere în acordarea drepturilor numai interesul public, care cere de a nu se deschide poarta cetățeniei celui întâi venit și a nu fi primiți nedemni și toți acei cari pot aduce pericol siguranței publice.

9). Cererea de naturalizare împreună cu declarația autentică de manifestare de voință, prevăzută de al. 2 al art. 7 și de toate actele privitoare la naturalizare, se adresează președintelui Comisiunei de naturalizare și se înregistrează la Secretariatul acestei Comisiuni (art. 20 din lege și 6 din reg.). Îndată după înregistrarea cererii, președintele dispune, la stăruința și în contul petiționarului, publicarea în *Monitorul Oficial* și într'unul din ziarele periodice mai răspândite din țară. Este suficient a se publica cererea o singură dată (art. 22 din lege și 15 din reg.).

După trecere de 30 zile dela data ultimei publicații, președintele supune Comisiunei cererea de naturalizare, pentru ca în tot acest interval de timp, atât ministerul public, autoritățile administrative centrale și locale, precum și orice persoană în măsură de a proba cu acte că solicitantul nu întrunește condițiunile cerute de lege, pot a se adresa cu întâmpinări scrise Comisiunei. Ea le examinează și poate, dacă găsește cu cale, să cheme pe solicitant spre a complecta actele sau să dea explicațiuni orale sau scrise, sau ca prin unul din membri, sau prin delegațiuni date membrilor parquetelor de orice grad, sau autorităților administrative, să culeagă informațiuni sau să se facă cercetările ce va crede necesare, sau în fine să cheme înaintea sa pe orice

1) Art. 11-16 din noua lege a naționalității. În intervalul din Martie 1924 până la 1 Mai, 1925 de când funcționează Comis unea jud ciară, s'au înregistrat la Ministerul de justitie un număr de 3097 cereri de naturalizare în cursul anului 1924, și 2262 cereri în anul 1925; s'au naturalizat și eliberat diplomele în tot acest interval unor 93 străini, sunt la Consiliul de miniștri și Monitor 29 de avise favorabile ale Comisiuni și 4 cereri au fost respinse de Consiliul de Miniștri.

1) Idem, pag. 63.

2) Idem pag. 69.

3) Colecția Lascarov Idem, pag. 70.

alte persoane ce ar crede că poate da informațiuni utile (art. 23 și 24 din lege; 18 și 19 din reg.).

Cuvintele „*orice persoană*” ce nu erau în proiect, au fost adause la Senat, după observațiunea d-lui *N. G. Popovici*. D-sa cu drept cuvânt a arătat că prin această adăogire, se provoacă pe români, ca atunci când un străin cere cetățenia română, să spună ce știu despre el, să se poată desvălui și comunica Comisiunii atitudinea și purtarea, sentimentele și faptele aceluia care voeste să capete cetățenia¹⁾.

10). Inovațiunea creată prin articolul 24, precum a fost discutată și în Senat, are o deosebită importanță. S'a creat o adevărată acțiune populară, care dă drept ori cărui român de a se opune și a lupta contra celor cari cer naturalizarea numai din interes personal sau chiar cu gânduri ostile țării.

Acest sistem, ce nu se găsește în alte legislațiuni, este bine venit, căci legiuitorul nou nu prevede nici o sancțiune contra naturalizaților atât cât nu se pun, ca ori și ce cetățean, în opunere cu legile penale; și deci, garanțiile luate dela început pot fi totdeauna fructuoase. D-l *Ioanifescu*, a spus în Cameră, că această inovație este foarte fericită, căci dă drept ori cui să vină și să facă intervenția, și să arate, cu motive puternice, că solicitantul nu merită a i se acorda cetățenia²⁾.

11). În cercetarea Comisiunii două ipoteze pot surveni: ca cererea să fie respinsă sau admisă.

În primul caz, dacă cererea a fost respinsă pentru neîndeplinirea vârstei sau a stagiului, poate fi reintrodusă numai după împlinirea vârstei de 21 ani sau a stagiului cerut, fără a mai fi nevoie de o nouă declarație de manifestare a voinței.

Dacă a fost respinsă pentru lipsa mijloacelor suficiente de trai, se poate reînoui când prin acte noi se poate dovedi neîndoios că solicitantul îndeplinește și această condițiune. Și, în fine, dacă cererea a fost respinsă pentru rea purtare, nu mai poate fi reînouiță (art. 25 din lege și 20 din reg.).

În ce privește cererile de reducere și de dispensă de stagiou, ce au fost respinse, nu mai pot fi repetate; afară de cazul când cei cari au făcut cerere ar dovedi că au adus țării servicii excepționale, după respingerea cererei (art. 17 al. 3 și 20 din reg.).

Chestiunile acestea sunt destul de lămurite de textele respective, încât n'au dat loc la nici o discuție în Adunările legiuitoare.

În al doilea caz, dacă cererea a fost admisă de către Comisiune, se face o încheiere constatând că străinul întrunește condițiunile cerute pentru naturalizare, și se înaintează, împreună cu dosarul respectiv, Consiliului de miniștri prin mijlocirea ministerului de justiție (art. 16 din lege).

12). Naturalizarea se acordă de către Consiliul de miniștri printr'un jurnal, care se comunică ministerului de justiție și se publică în *Monitorul Oficial*, pe cheltuiala celui naturalizat, după ce acesta prestează jurământul de credință (art. 26 din lege; art. 24—26 din reg.). Am arătat că naturalizarea este o favoare pe care Consiliul este liber a o refuza pentru motive pe care singur le judecă în mod discreționar, fără arătare de motive. El se pronunță și

asupra reducerii sau dispensei de stagiou. Aceste din urmă odată respinse, nu mai pot fi repetate, afară de cazul când cei cari au făcut cerere ar dovedi că au adus țării servicii excepționale, după respingerea cererei (art. 17 din lege).

În Cameră, d-l *Iunian* a pus chestiunea dacă acela, a cărui cerere a fost găsită întemeiată de către Comisiune, dar a fost respinsă de Consiliul de miniștri, mai este dator să repete formalitățile legale ce se cer a se face la Comisiune, sau poate să revie din nou de-a dreptul înaintea Consiliului de miniștri, care să aibă facultatea, în ipoteza în care considerațiunile de ordin politic ar fi schimbate, să revină asupra încheierii lui și să acorde naturalizarea?³⁾

La aceasta, a răspuns d-l *Mârzescu*, ministrul justiției, arătând că dacă cererea a fost respinsă pentru motive politice de către Consiliul de miniștri, ea nu mai poate fi reînouiță, atât timp cât motivul de stat, dacă este cunoscut celui interesat, mai subsistă. În cazul când străinul repetă cererea, el trebuie să o facă în fața Comisiunii de naturalizare, care va aprecia dacă solicitantul mai are nevoie de un nou stagiou⁴⁾.

13). Sub sancțiunea pierderii beneficiului jurnalului de naturalizare, articolul 27 din lege, pune îndatorire solicitantului ca, în termen de 30 zile libere dela invitația Ministerului de justiție și după plata taxelor legale să presteze înaintea delegatului Ministerului de justiție jurământul de credință în formula stabilită⁵⁾. Inovația va constitui, după cum a zis raportorul în Senat, o serioasă piedică morală pentru încercarea de a specula prin naturalizare avantajele cetățeniei, fără o sinceră dorință de a deveni român.

Sub imperiul legii franceze din 1790, jurământul era cerut naturalizaților pentru exercițiul drepturilor politice. Jurământul civil era o condiție esențială pentru a obține calitatea de francez. Legislațiile următoare franceze n'au mai cerut jurământul civil naturalizaților, după cum n'au cerut nici vechile legi române⁶⁾. După vechea lege rusă, primirea la supușenia rusă se face prin jurământ, după un formular stabilit, de fiecare în limba patriei sale, în camera de ședință a administrației guberniale, înaintea unei persoane duhovnicești a confesiunii din care face parte cel ce are a jura⁷⁾.

14). Rolurile în conferirea naturalizării fiind împărțite între Comisia de naturalizare și Consiliul de miniștri, ne-am întrebat dacă deciziunea guvernamentală este supusă recursului?

Desigur că recursul este inadmisibil contra deciziunii guvernamentale în cazul când s'ar referi la motivul politic determinant în soluțiunea cauzei. Consiliul este suveran și nici n'are nevoie a arăta motivele măsurii de respingere. Dar, se poate întâmpla ca Comisiunea de naturalizare să facă o

1) «Desbaterile Adunărilor legiuitoare», pag. 292.

2) Idem, aceeași pagină.

3) Această formulă este: «Pe onoare și conștiință, jur credință M. S. Regelui României și Dinastiei, Constituției și legilor țării, drepturilor și intereselor naționale ale poporului român».

4) *Foleville*, op. cit. pag. 53.

5) *Weiss* «La naționalitate» pag. 591.

1) «Desbaterile Senatului», Colecția *Lascarov*, pag. 134.

2) «Desbaterile Camerei» pag. 188.

eroare de fapt, care să treacă și la Consiliu și astfel chestiunea ce se pune nu este guvernamentală, care să intre în actele puterii discreționare, ci pur și simplu juridică, a se cerceta dacă legea, în condițiile ce le prescrie pentru naturalizare, n'a fost violată.

Socotim că chiar în asemenea cazuri recursul este inadmisibil. Legiuitorul nou ca și Constituția au luat suficiente măsuri de garanție, încât este de presupus că erori nu pot fi făcute; și în tot cazul, ele rămân fără sancțiune. În Franța, d-l *Jordan* a comunicat Societății de legislație comparată abuzul ce se face de către biroul Ministerului de justiție în materie de naturalizare¹⁾. De aceea, d-l *Pillet* găsește recursul admisibil, căci după cum spune, n'ar servi la nimic de a legifera asupra naturalizării, dacă cel întâi venit ar putea s'o obțină²⁾.

La noi, pasul pe care l'a făcut legiuitorii, prin stăruința atâtor patrioți, cari au concurat la stabilirea sistemului actual de naturalizare, va realiza credem numai bune rezultate. Organele, căror li s'a incredințat această înaltă misiune, și dau seama de însemnatul lor rol național, și înlătur internaționalismul cu toate teoriile lui pretinse progresiste.

Dumitrie G. Maxim
Președinte la Curtea de Apel

JURISPRUDENȚA ROMANĂ

TRIBUNALUL BUZĂU, Secția II.

Audiența de la 10 Martie 1924

Președinția D-lui N. Th. Păslaru, judecător de instrucție

Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu Firma Bolfist & A. Igner și alții.

ĂDURE.—VÂNZARE SPRE EXPLOATARE.—REGIM SILVIC.—ORDINE PUBLICĂ.—ANULAREA VÂNZĂREI.—ART. 36 AL. 10 ȘI 51 AL II COD. SILVIC.

IMPĂRȚEALA.—HOTĂRĂRI DE ADMITERE ÎN PRINCIPIU AL EȘIREI DIN INDIVIZIUNE.—CÂND PARTAJUL SE DESĂVĂRȘEȘTE.—DELIMITARE LA FAȚA LOCULUI.—OMOLOGAREA TRIBUNALULUI.—ART. 728 ȘI UM. COD. CIVIL

MOȘNEAN.—SENSUL ACESTEI DENUMIRI ÎN TRECUT ȘI ACUM.

1) Dispozițiunile art. 36 al. 10 c. silvic, potrivit cărora vânzările în deplină proprietate sau numai pentru exploatare, a întreg sau parte din imobilul indiviz, nu vor fi valabile de cât dacă se fac după normele prescrise de codul silvic, fiind dispozițiuni dictate de legiuitor nu numai pentru a apăra un interes particular, ci și un interes general, ele sunt de ordine publică, așa că oricine din persoanele menționate în art. 51 al II c. silvic, este în drept să intenteze acțiune în anularea vânzărilor făcute cu nerespectarea dispozițiunilor de mai sus.

2) În materie de împărțeală, cece dă caracterul definitiv al partajului, este numai deter-

minarea în mod distinct pe teren a drepturilor fiecărui codevălmaș și omologarea Tribunalului, iar nu hotărârea de admitere în principiu pentru eșire din indiviziune, care nu face altceva de cât să recunoască părților dreptul de proprietate în averea indiviză, stabilind masa succesorală de împărțit și ordonând eșirea din indivizidune, fără ca prin aceasta să facă să înceteze starea de indiviziune existentă.

3) Dacă în trecutul îndepărtat prin cuvântul moșnean s'a înțeles proprietarul unei moșii dobândită prin moștenire, cu timpul denumirea de moșnean se aplică tuturor acelor cari erau grupați în jurul unei proprietăți rurale pe care o stăpâneau în indiviziune, indiferent dacă drepturile codevălmașilor derivau pentru toți de la un autor comun, sau dacă unul din ei se introdusese în comunitate cumpărând dreptul unui codevălmaș prin acceptarea celorlalți membri cari nu și-au manifestat dreptul de protimisic.

No. 74.—Admisă acțiunea civilă introdusă de Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu petițiunea înregistrată la No. 12254/923 în proces cu Olimpia V. Bossie și firma I. Bolfist & A. Igner.

Tribunalul.

Asupra acțiunii introdusă de d-l avocat al Statului C. Ionescu-Smeianu, în baza delegațiunii Ministerului de Agricultură și Domenii cu No. 43436/923 prin petițiunea înregistrată la No. 12254 din 25 Iunie 1923 în contra firmei Bolfist & A. Igner cu sediul în București str. Oituz No 4 și în contra D-nei Olimpia V. Bossie, cu autorizația soțului ei Vasile Bossie, domiciliți în București Bulevardul Lascăr Catargi No. 74, pentru ca față cu dânsii, în conformitate cu art. 36 și 51 codul silvic și a art. VII și VIII din legea modificatoare din 1920 să se anuleze actul de vânzare mobilă, pentru exploatare de pădure, sub semnătură privată și transcris de Trib. Buzău la No. 6009 din 16 Decembrie 1920 intervenit între părțile de mai sus.

Având în vedere actele din dosar, susținerile orale și concluziunile scrise depuse de părți la dosar.

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt că prin actul de vânzare mobilă a cărui anulare se cere, pârâta Olimpia V. Bossie, cu consimțământul soțului său V. Bossie, a vândut firmei Bolfist & A. Igner pentru exploatare ca circa 1000 hectare pădure, ce posedă în munții Siriului din județul Buzău, specificându-se printre alte clauze și următoarele:

1) Vânzarea pădurei se face pe baza deciziunii Curței de Apel din București, secția II, sub No 56/910.

2) Exploatarea pădurei nu va începe mai înainte ca deciziunea de ieșire din indiviziune a Curței de Apel să fi fost adusă la îndeplinire, care va avea loc cel mai târziu la 1 Septembrie 1923.

3) Vânzătoarea se obligă ca după ce ieșirea din indiviziune se va fi produs să predea firmei cumpărătoare amenajamentul prevăzut de codul silvic.

Având în vedere că prin prezenta acțiune Minis-

3) «Buletin de la Société de legil. com.», 1918, pag. 325.

4) *Pillet*, «Manual de dv. int prive», pag. 137.

terul Agriculturii și Domeniilor susține că rădurea vândută firmei Bolfist & A. Ignier este stăpânită de vânzătoarea Olimpia V. Bossie prin moștenire dela decedatul său părinte Ștefan Borănescu în indiviziune cu moșnenii Starchiojdeni, Petrești, etc. că fiind proprietate moșnenească și stăpânită în indiviziune după art. 36 și 51 c. silvic, comb. cu art. VII și VIII din legea modificatoare din 1920, urma ca o asemenea instrăinare să fie făcută după normele și cu respectarea formalităților prevăzute de legiuirile silvice, și cum cu ocaziunea confecționării actului de vânzare mobilă pentru exploatarea de pădure, a cărui anulare se cere, nu s'a avut în vedere formalitățile prevăzute de lege, instrăinarea aceasta prin efectul legii devine nulă de drept și de nul efect.

Având în vedere că firma Bolfist & A. Ignier obiectează în primul rând că Ministerul Agriculturii și Domeniilor nu are calitate de a face acțiunea de față, de oarece acest drept îl are Ministerul numai atunci când ar fi vorba de instrăinarea întreg sau o parte dintr'un imobil indiviz moșnencesc, nu și în cazul, cum este în speță, când vânzarea este referitoare la o pădure dată în exploatare, în care caz acțiunea în anulare ar aparține numai moșnenilor codevălmași, cărora legea silvică le-a dat un drept de preferință—protimisic,—că dispozițiunea din art. 36 fiind pusă de legiuitor numai în interesul particular al codevălmașilor, numai ei se pot folosi de ea.

Considerând că prin art. 36 al 10 c. silvic, se stabilește că vânzările în deplină proprietate sau numai pentru exploatare a întreg sau parte din imobilul indiviz nu vor fi valabile decât dacă se vor face după normele prescrise de codul silvic.

Considerând că prin art. 51 c. silvic se hotărăște că orice vânzare a pădurilor aparținând cetelor de moșneni, fie îndeplină proprietate, fie spre exploatare sau folosință, cari se vor face în alt mod de cât conform regulilor prevăzute de lege, sunt nule de drept și de nul efect stabilind că Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Casa Centrală a Băncilor Populare, orice persoană interesată și Ministerul Public de pe lângă Tribunalul situațiunii imobilului vor avea dreptul să ceară anularea unor asemenea vânzări.

Considerând că ceea ce a determinat pe legiuitor silvic la 1910 să îngreiească vânzarea pădurilor moșnenești aflate în indiviziune, a fost de un interes general, pentru că în afară că a voit să salveze pădurile moșnenești de a nu se mai vinde pe un preț derizoriu speculatorilor ce profitau de slăbiciunea și nepriceperea moșnenilor, dar a mai voit să salveze și averea națională a țării stabilind anumite reguli de exploatare, cari până atunci nu existau, din care cauză avusese ca consecință despădurirea fără nici un scrupul a munților noștri, ceea ce constituia o pagubă națională destul de mare.

Că, așa dar, dispozițiunile cuprinse în art. 36 c. silvic nefiind inserate de legiuitor pentru a apăra un interes particular, ci pentru a apăra un interes general, ele sunt dispozițiuni de ordine publică, așa că oricine din cei menționați în art. 51 al II c. s. sunt în drept să intenteze asemenea acțiuni și deci și Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Considerând că chiar dacă s'ar fi decis că dispo-

zițiunile art. 36 c. silvic sunt de interes privat, încă acțiunea Ministerului Agriculturii și Domeniilor este admisibilă, pentru că în conformitate cu art. VII din legea modificatoare din 1920, dreptul de preferință a fost trecut statului și în acest caz Ministerul nu face altceva decât să-și exercite dreptul de a cere să se declare nulă instrăinarea ce s'a făcut prin nerespectarea legii și vice.

Având în vedere că firma Bolfist & A. Ignier în timpul când procesul se pleda în continuare, în ziua de 3 Martie 1924, după ce Ministerul pusese concluziuni în fond, ridică excepțiunea de incompetență, că fiind vorba de anularea unui act de vânzare mobilă acțiunea este mobilă și în conformitate cu art. 58 pr. civilă, întrucât părțile sunt din Buc., urmează să ne declinăm competența iar acțiunea să fie trimisă spre judecată Tribunalului Ilfov.

Considerând că după dispozițiunile art. 111 pr. civilă excepțiunea de incompetență nu se poate propune decât înaintea oricărei apărări asupra fondului.

Considerând că această excepțiune a mai fost propusă în limine litis în fața altui complet, în ședința dela 15 Octombrie 1923 care prin jurnalul No. 9875 din 19 Octombrie 1923 a reținut incidentul urindul cu fondul după care s'a dat părților cuvântul în fond amânându-se pricina în continuare.

Având în vedere că în ședința dela 10 Decembrie 1923, unul din judecători, recuzându-se pentru motivele dela dosar, s'a format un alt complet care a dispus judecarea procesului din nou.

Considerând că întrucât în fața actualului complet chestiunea incompetenței nu s'a ridicat în limine litis, conform art. 111 pr. civilă, incidentul urmează să fie respins ca tardiv fără a se mai discuta dacă obiecțiunile făcute de firma părată sunt sau nu întemeiate.

Având în vedere că firma Bolfist & A. Ignier în combaterea acțiunii susține că urmează să fie respinsă ca nefundată, de oarece în primul rând rădurea vândută pentru exploatare de Olimpia V. Bossie nu este în stare de indiviziune pentru că această stare de indiviziune a dispărut încă din Februarie 1910, când prin deciziunea No. 56/910 a Curții de Apel din București secția II s'a dat hotărâre de admitere în principiu, hotărâre ce a rămas definitivă și a fost investită cu formula executorie iar în al doilea rând pentru că vânzătoarea nu are calitatea de moșnean.

I. În ceea ce privește starea de indiviziune.

Având în vedere că prin deciziunea No. 56/910 a Curții de Apel din București se admite acțiunea de ieșire din indiviziune făcută de V. Bossie, în calitate de soț dotal, recunoscându-se persoanelor indicate în decizie dreptul de proprietari indivizi în muntele Siriu, cuprins în limitele arătate de planul statului major vizat de Curte, ordonându-se ieșirea din indiviziune asupra numitului munte.

Având în vedere că prin această decizie se mai dispune ca împărțea să se facă prin atribuțiune ce se va face de către trei experți, cari vor avea în vedere actul de aducere la îndeplinire din 9 Noembrie 1854 a lui M. Șoimescu, membru de ședință la Tribunalul Prahova, cum și actele de cumpărătoare posterioare acestui act, prezentate de părți, dând fiecăruia întinderea de pământ ce i se va cuveni în

locurile pe cari le stăpânea și în proporție cu drepturile ce rezultă pentru fiecare din actele ce prezintă.

Având în vedere că prin dispozitivul acestei deciziuni nu se precizează în mod distinct cota drepturilor fiecărui codevălmaș, ci se dispune să se dea fiecăruia o suprafață în proporția drepturilor ce au în terenul pe care l-au posedat.

Având în vedere că pentru a se ști care este suprafața bine determinată, atât ca limită cât și ca cuprins trebuie să se facă anumite operațiuni: verificarea actelor ce se vor prezenta de părți pentru a se stabili întinderea și cuprinsul suprafeței de teren ce se cuvine fiecărui codevălmaș cum și limitarea acestor drepturi pe porțiunea de teren ce până în prezent s'a posedat de fiecare, în urma căror operațiuni efectuate aceste terenuri posedate pot fi mai mari sau mai mici decât drepturile ce se cuvin sau, cum este cazul Homoricenilor cari n'au posedat nimic și li s'au recunoscut dreptul de proprietari indivizi, urmează să li se dea suprafața de terenuri în acelea ce au fost posedate de alții,

Considerând că, în materie de partaj, în principiu, ceea ce dă caracterul definitiv al împărțelii desăvârșindu-l este omologarea Tribunalului, iar nu hotărârea de admitere în principiu pentru esirea din indiviziune (Baudry Locantinerie Vol. III, Des Successions; D. Alexandresco, vol. despre împărțeală pr. 770).

Că dar, hotărârea de admitere în principiu, nu face altceva de cât să recunoască părților dreptul de proprietate în averea indiviză, stabilind masa succesorală și ordănând ieșirea din indiviziune, fără ca prin aceasta să facă să înceteze starea de indiviziune existentă, căci numai determinarea în mod distinct pe teren a drepturilor fiecărui codevălmaș, atât ca limite cât și ca cuprins ai suprafeței ce se cuvine fiecărui copărtaș urmată de omologarea Tribunalului, face ca starea de indiviziune să înceteze și partajul să fie desăvârșit.

Considerând că dispozițiunile prevăzute în decizia Curței de Apel No. 56/910 de a se da fiecărui codevălmaș, în terenul ce posedă, porțiunea ce i se va cuveni, după actele ce vor prezenta, nu au fost încă îndeplinite;

Considerând că operațiunile pentru desăvârșirea partajului nu sunt terminate și ele sunt încă pendinte în fața instanțelor judecătorești;

Că, așa fiind, deciziunea No. 56/910 a Curței de Apel din București, nerezolvind definitiv chestiunea dedusă judecăței, ea nu constituie o hătărâre care să aibă ca consecință încetarea stărei de indiviziune din muntele Sirlului, ci, din contră, această stare de indiviziune continuă să subziste și azi, așa că obiecțiunea făcută de firma Bolfist & A. Ygner fiind nefundată urmează să fie înlăturată ca atare.

II. În ceea ce privește chestiunea dacă D-na Bossie este sau nu moșneană.

Având în vedere că în trecutul istoric al proprietății noastre, prin moșnean s'a înțeles proprietarul unei moșii dobândită prin moștenire;

Având în vedere că de unde la început prin moștenire se înțelegea numai proprietatea unei moșii obținută prin succesiune, cu timpul denumirea de

moștenire și-a mărit sfera cuprinzând în ea și moșiile ce erau dobândite prin alte mijloace: cumpărarea;

Că, așa dar, moșnean era nu numai dobânditorul unei bucăți de pământ prin moștenire de la prăruști sau moșii lui, ci și acela care devenea stăpânitor al unei bucăți de pământ prin cumpărătoare (Giurescu, despre Boieri, pag. 120.);

Considerând că mai târziu denumirea de moșnean se aplică acelor ce erau grupați în jurul unei proprietăți rurale ce o stăpâneau în indiviziune, indiferent dacă drepturile codevălmașilor derivau pentru toți dela un autor comun sau dacă unul din ei se introdusese în comunitate cumpărând dreptul unui codevălmaș prin acceptarea celorlalți membri cari nu și-au manifestat dreptul de protimisis;

Considerând că în speță se stabilește că proprietatea muntii Sirlului din Județul Buzău a fost stăpânită în comun încă de acum câteva sute de ani de către moșnenii Starchiojeni, Petrești, Râmbei, etc, cum și de urmașii lor, ale căror drepturi nu au fost determinați în hotarul comun de cât printr'o hotărâre a Curței de Apel din anul 1850 ce a fost adusă la îndeplinire printr'un delegat al Tribunalului Prahova care a stabilit drepturile la venit fiecărui moșnean;

Considerând că prin anul.... drepturile moșnenilor Râmbei în proprietatea indiviză muntii Sirlului au fost cumpărate de către Serdarul Costache Șibiceanu care le-a transmis lui Ștefan Borăneanu iar acesta ficei sale Olimpia V. Bossie;

Că prin această cumpărătoare Serdarul Costache Șibiceanu fiind primul ca coproprietar în obșea Muntii Sirlului a devenit și el moșnean, calitate pe care el a transmis-o lui Ștefan Borăneanu, iar în urmă acesta a transmis-o actualei stăpânitoare;

Că, așa dar, vânzătoarea Olimpia V. Bossie având calitatea de moșneană, obiecțiunea ridicată de firma pârâtă cu privire la această chestiune urmează să fie respinsă ca nefundată.

Că, prin urmare, întru cât atunci când s'a confecționat actul de vânzare mobilier între firma Bolfest & A. Ygner și Olimpia V. Bossie cu privire la exploatarea a circa 1000 hectare pădure moșnenească stăpânită în indiviziune în munții Sirlului Jud. Buzău nu s'au adus la îndeplinire formalitățile de publicațiune prev. de art. 36 c. silvic și nu s'a dat aprobarea Ministerului de agricultură și Domenii conform art. VII din legea modificătoare a codului silvic din 1920, c re stabilește dreptul de preferință sau în caz contrar de aprobare pentru Stat, acest act de vânzare fiind făcut cu călcarea normelor prevăzute de legiurile silvice, urmează să fie considerat nul și declarat de nul efect, iar asupra cheltueleur de judecată cerute de Ministerul de Domenii prin d-l avocat al Statului, apreciind asupra lor, Tribunalul le fixează la suma de 1000 lei.

Pentru aceste motive, redactate de D-l judecător de ședință Const. I. Ionescu, admite acțiunea.

Semnați: N. Th. Păstaru, Const. Ionescu